

Juni 2020

Cellegruppeoplæg:

Kaldet til at være et medmenneske

"I 2020 har vi i Odder Frimenighed aftalt at vi vil arbejde med emnet *"Kaldet til at være et medmenneske – hvad kalder Odder på"*.

For at blive klogere på hvad det betyder for dig og mig, for os i dagens Danmark og for os som menighed, har jeg udarbejdet dette celleoplæg.

Jeg håber cellegrupperne vil tage sig tid til at læse oplæggene igennem, og bruge det som inspiration til samtaler.

Materialet består af 6 oplæg og tilhørende spørgsmål til overvejelse og diskussion.

Emnerne er:

- 1. Oplæg: Jesus som medmenneske**
- 2. Oplæg: Hvilket menneske er jeg skabt til at være?**
- 3. Oplæg: Menneskesyn i praksis**
- 4. Oplæg: Mit medmenneske**
- 5. Oplæg: Diakoni og socialt ansvar**
- 6. Oplæg: At vandre sammen**

Jeg forestiller mig at man bruger materialet, sådan at oplægget til den enkelte aften læses igennem inden man mødes. De er dog ikke længere end de også kan læses højt, når cellegruppen er samlet. Oplægget afføder måske nogle umiddelbare tanker spørgsmål til diskussion i gruppen.

Efter hvert oplæg er der nogle spørgsmål, som I kan bruge til refleksion og samtale.

Med ønsket om nogle inspirerende og udfordrende cellegruppesamlinger om mennesket generelt, men især om mødet og fællesskabet mellem mennesker.

Hans Christian

1: Jesus som medmenneske

Læsning

Luk. 24, 13-35 (Vandringen til Emmaus)

Luk. 10, 38-42 (Martha og Maria)

Læs evt. også Joh. 11, 1-44 (Opvækkelsen af Lazarus)

Gudserfaring

Selv om vi ikke på egen krop har oplevet noget der ligner påskeugen, hvor Jesus blev fanget, pint, spottet, tortureret og henrettet, kan vi sagtens forestille os hvor fortvivlede og mismodige disciplene var, mens de vandrede mod Emmaus.

Jesus giver sig i første omgang ikke til kende. Selv om han om nogen kendte til forløbet, bad han dem alligevel fortælle hvad der var sket. Jesus kan også være nær hos os selv om vi ikke ser eller ”mærker” ham, og vi inviteres til at fortælle og udtrykke alt hvad der ligger os på sinde. Hold ikke noget tilbage, for det giver større åbenhed i dialogen med Jesus. Disciplene delte erfaringer og Jesus vejledte ud fra Skrifterne. Det fortsatte lige til de nåede målet, hvor Jesus brød brødet og de genkendte ham.

I bogen ”Bag billedet”, uddrager Magnus Malm fra denne fortælling nogle vigtige kriterier for ”ægte gudserfaring”:

1. *En ægte erfaring af den levende Gud kommer uventet.* Den kan ikke opnås ved hjælp af hverken psykologiske virkemidler, åndelig træning eller rusmidler. Kun Gud kan overskride grænsen mellem det synlige og det usynlige
2. *Den kan ikke fastholdes af mennesker.* Vi kan ikke selv fastholde nærværet eller opøve færdigheder, der sikrer gentagelse.
3. *Den er kortvarig.* Disciplene så kun kortvarigt Jesus, så var han væk. Hans lys kan forandre min verden, så jeg forstår ting på en helt ny måde.
4. *Den belyser fortiden.* Disciplene var fyldt op af sorg, tvivl og spørgsmål, men Jesu nærvær gjorde dem i stand til at ”se igennem” oplevelserne og give dem ny indsigt.
5. *Den er aldrig tvangspræget.* Disciplene var ved deres fulde fornuft, de blev hverken manipulerede eller følelsesmæssigt bragt i ekstase.
6. *Den lander i vores erfaring, før den lander i vores ord.* Det gør ikke spor hvis du ikke kan udtrykke en gudserfaring med ord, og tværtimod kan gøre din refleksion ”fattigere”. Glæd dig.
7. *Den er i samklang med Skriften og den kristne kirkes erfaringer.* Gud modsiger ikke sig selv. Jesus udlagde Skrifterne for disciplene, og viste således at erfaringer og Bibelen bekræfter hinanden.
8. *Den forandrer menneskers liv.* Disciplenes liv tog en ny drejning da de mødte Jesus. Som

Magnus Malm udtrykker det: ”Et møde med den levende Gud er en omvæltende berøring med en virkelighed, der er uendelig meget større end vore egne kategorier af følelser og intellekt.

9. *Den sætter den levende Gud i centrum, ikke mennesker og deres oplevelser.* Det afgørende for disciplene var ikke at de havde haft en åndelig oplevelse, men at de havde mødt Jesus. Vi skal passe på ikke at blive for fokuseret på vore åndelige oplevelser, endsige selvoptaget. Et ægte møde gør mennesker mindre selvoptaget, ikke mere.

10. *Den bærer nadverens mærke.* Nadveren som en manifestation af fællesskab med Jesus.

Den lægende proces

Når vi læser eller hører beretningen om Jesu møde med Marta og Maria, er læren oftest at vi skal være som Maria, der ”har valgt den gode del”, altså Maria som det kristne ideal. Jeg har altid haft virkelig svært ved at identificere mig med Maria, og oplevet skyldfølelse over det.

Forestil dig hvad der var sket hvis Marta havde sat sig ved Jesu fødder og forsøgt at gå direkte ind i en meditativ stilhed. Resultatet havde sikkert været frustration og irritation over manglende evne til at koncentrere sig!

Jesus gav hende mulighed for at give udtryk for sine følelser, hvilket gjorde det muligt for hende at lytte til hans svar. Tilsvarende da Marta gav udtryk for vrede over at hendes bror, Lazarus, var død. Muligheden for at give plads til hendes vrede og sorg på hendes måde, åbnede op for at hun kunne give udtryk for sin inderste erkendelse ”jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.”

Jesus kender os og ønsker at vi skal udtrykke vores tanker og følelser, så der bliver ”plads til” at Sandhedens Ånd, Helligånden, kan begynde en samtale, der leder mig nærmere og nærmere til Gud.

Med Magnus Malms ord: ”Vil jeg begynde at bede for alvor, må jeg tage en beslutning om at forlade det fine hus med alt det, jeg burde være, og vende tilbage til det virkelige hus med alt det, jeg rent faktisk er.”

Sæt ord på det der hindrer dit gudsforhold. Bed Gud om at fjerne hindringerne. Søg relationen med Jesus og tal åbent med ham om alt hvad du tumler med, herunder dine følelser. Hav hjertet med i det, og hvem ved hvor Gud leder dig hen?

Til overvejelse og samtale:

1. Diskuter Magnus Malms beskrivelse af gudserfaring
2. Del jeres erfaringer af Guds nærvær med hinanden. Hvilke sanser og udtryksformer?
3. Hvad er dit billede af Jesus – som medmenneske?
4. Hvad tror du Jesus ser i dig?
5. Tal om hvad der præger jeres dialog med Jesus?
6. Hvor tror du Jesus ønsker at jeres relation skal bevæge sig hen?

2: Hvem er jeg skabt til at være og hvem er jeg?

Læsning

Johs. 15, 1-8 (Det sande vintræ)

1. Joh. 4,7-21 (Guds kærlighed og menneskers indbyrdes kærlighed)

Det skabte menneske

Gud har skabt alle mennesker, Jesus gav sig selv hen for alle mennesker af kærlighed til alle. Gud er den skabende og livgivende. Og det er ikke en engangsbegivenhed. Jesus giver næring og holder os tæt til sig hele livet, og det giver os mulighed for at bære den frugt, som vi er bestemt til.

Som mennesker er vi skabt i Guds billede. Som Gud skabte og uophørlig skaber sådan er vi også skabt til at skabe. Gud har sat os som forvaltere over hans skaberværk for at vi skal være opfindsomme og kreative i at beskytte og fremme hele Guds skaberværk.

Så vores medmenneskelighed er ikke forkert, men er dét, Gud har skabt os til at være – mennesker.

Mennesket blev skabt til fællesskab med andre mennesker og fællesskab med Gud. Det er blevet helt klart i løbet af foråret 2020, hvor det ikke var muligt at mødes som vi er vant til, på grund af Corona-krisen. Fællesskab med nær familie, med venner, i cellegrupper, til gudstjenester, og i alle mulige andre sammenhænge, er en meget vigtig bestanddel af livet.

Som mennesker er vi ikke kun skabt til at yde men også til at nyde livet, fællesskab og alt det som vores sanser kan sanse af smukt, godt, og sandt

Vi er som mennesker skabt til at virke og yde en indsats. Det er vores natur at være virksomme. Vi skal ikke kun gøre det vi har lyst til – men selve det at kæmpe og svede og yde er det vi som mennesker er skabt til.

Vi er som mennesker skabt til at være i en evig lovprisning af Gud. Det handler ikke bare om lovsang eller gudstjenester, eller taksigelsesbønner – men om at lovprise Gud med alt hvad der er i os og i alle livets forhold.

Det svage menneske

Vi tror ofte at Gud kalder talentfulde mennesker med stor personlig styrke til vigtige opgaver. Men se på Moses, Abraham, Elias og David, og se hvor svage de også var.

”Virkeligt stærke mennesker er svage mennesker, som er afhængige af en stærk Gud. Derfor er det at være tilgængelig for Gud måske det vigtigste i et menneskes liv. Gud har ikke brug for vores styrke. Hvis folk får det bedste vi kan tilbyde, er det alt, hvad de får. Hvis vi derimod stoler

på Herren og ikke forsøger at gøre tingene i egen kraft, vil folk få del i det, han har at give.” (Jens-Petter Jørgensen, Stærk nok til at være svag)

I Guds rige kommer styrken til syne gennem ydmyghed, bekendelse, lydighed og tjenstvillighed. Guds kraft blev allermost tydelig da Jesus døde på korset.

De fleste af os vil helst skjule vores svage sider. Vi oplever at de frustrerer, fordømmer og lammer os. De gør os mindre i egne øjne, og vi kan få lyst til at banke os selv endnu mindre.

Men vi opfordres til at rose os af dem. Det gør os sårbare at stå ved vores liv på den måde, men sårbarheden er sund, fordi den udløser megen nåde og kærlighed. Sårbarheden gør det muligt at se vores svagheder og Guds styrke

At være svag er ikke det samme som at være ineffektiv, det er ærligt at bekende, hvad jeg mangler, og derefter ”koble sig på Gud og hans kræfter”. Det vi ønskede at slippe af med, er i stedet blevet en ven – eller i det mindste noget, Gud kan anvende i vores liv.

Som menneske er vi skabt i Guds billede, men vi skaber vores egne forvrængede billeder af det at være menneske. Vi skaber idealer og har tanker om hvad vi burde være og kunne klare. Men vi er IKKE maskiner – vi er mennesker.

Der er tider, hvor menneskelivet er svært og fuld af udfordringer. Det er et livsvilkår. Her handler det ikke om bare at få det til at forsvinde, men om at midt i det svære er Gud også. Smerten er en del af det at være menneske.

Kernen er fællesskab med Jesus. Bliv i ham, bo hos ham, vær hos ham. Vores opgave og udfordring er derfor at være der, hvor han har mulighed for at give os styrke. Vækst handler om at lade sig elske af Jesus. Om at lade hans ubetingede kærlighed fylde mig igen og igen.

Til overvejelse og samtale:

1. Læs lignelsen om det sande vintræ én gang til (Joh. 15, 1-8). Brug det som inspiration til at tænke over Guds intention med os som mennesker? Foretag en ægte, gammeldags brainstorm. Afslut med at takke Gud for alt det I har nævnt, og alt det I ikke fik nævnt!
2. Oplever I at det er svært at fastholde dette billede af sig selv? Hvorfor tror I at det er sådan?
3. Del eksempler på hvor svaghed og sårbarhed er vendt til styrke
4. Hvordan bliver Guds ubetingede kærlighed til mig, min ”kerneverdi”? Vær så konkret som muligt. (Eksempler: Villighed til at tage sig af en syg slægtning, Tryghed, også når jeg fx bliver arbejdsløs)
5. Hvordan kan åbenheden blive større mellem os, der har ”spillet fallit med alt vort eget og er helt afhængige af Guds nåde”?

For de lidt mere filosofisk interesserede:

Stoicismen diskuterer meget hvad et menneske er. Senest er denne diskussion taget op af Svend Brinkmann.

Læs evt. hans bog ”Hvad er et menneske”.

Hvori består forskellene mellem stoikernes og kristendommens menneskesyn?

3: Menneskesyn i praksis

Læsning

Luk. 14, 7-14 (Lignelsen om pladserne ved bordet)

Joh. 8, 1-11 (Kvinden grebet i ægteskabsbrud)

Den etiske fordring

Den anden del af det største bud lyder: ”Du skal elske din næste som dig selv” (Matt. 22, 39)
Oftentimes taler vi om dette som ”den etiske fordring”, altså et bud som rammer lige ind i en iboende konflikt i os mennesker, mellem tilbøjelighed og pligt, mellem egoisme og næstekærlighed.

Vi er skabt i Guds billede, med alt det gode det fører med sig. Men mennesker vender sig også væk fra Gud, med alt det onde, det indebærer.

Vi er som mennesker skabt til at leve i ligeværd med andre, der ligesom os er mennesker. Gud har skabt alle mennesker, Jesus gav sig selv hen for alle mennesker af kærlighed til alle. Hvert menneske er skabt med evner og talenter. De skal bruges. Gud bedømmer os ikke som verden bedømmer os. Vi skal ikke være bedst eller overvinde andre, eller tjene mest, men vi er kaldet til at bruge det vi har fået givet – helt simpelt - til Guds ære

En af menighedens vigtigste opgaver er at skabe et miljø og en atmosfære, hvor flere får mod til at erkende og vedgå, hvem de er.

Det gælder i virkeligheden i alle livets relationer. Vores selvbillede formes af vores forældre, af vore søskende, af skolen og klassekammerater, af arbejdet, chef og kollegaer, osv. osv.

Vi ved fra os selv at vi desværre har en tendens til bedst at huske begivenheder og replikker, der tegner ekstra streger i vores negative selvbillede. De ord og øjeblikke, der peger på de gode sider, kan det være vanskeligere at holde fast på.

Når det gælder for os selv, gælder det sikkert også for dem vi omgås! Og det gælder både i ord og handling.

Hvordan kan vi vende processen den modsatte vej, hvordan kan vi tegne streger i et positivt selvbillede, og give andre mulighed for at tilføje positive streger til deres selvbillede?

Ligeværdige relationer

Advarsel: Dette emne er meget omfattende, så vi kan kun ”kradse lidt i overfladen”! Måske bliver du inspireret til at fortsætte processen, både i dig selv og med andre.

Som mennesker er vi ligeværdige. Vi er lige værdifulde, præcis som vi er. Ingen er mere værdige til at leve sit liv og udleve sine drømme end andre.

Ethvert menneske har værdi og værdighed i kraft af sin menneskelighed. Denne menneskelighed er uafhængig af kulturelle værdier eller bedømmelser.

Uanset vores livsvilkår har vi alle behov for at blive set og anerkendt. I en anerkendende relation er gensidighed og respekt for hinanden som enkeltpersoner grundlaget for relationen. Gennem anerkendelse tillægges vi værdi som mennesker, og vores initiativer, oplevelser og følelser får dermed også værdi. Gennem anerkendelse kan vi få følelsen af at blive set, hørt og forstået som dem, vi er.

At etablere nærvær i relationen kræver, at vi både mentalt og følelsesmæssigt giver vores fulde opmærksomhed til en anden, og den situation vi sammen befinder os i.

Vi ønsker åbenhed og ærlighed i det kristne fællesskab. Her er tillid og fortrolighed bærende elementer.

”For mig betyder det meget at møde et varmt og imødekommende menneske, som viser mig respekt. Et menneske, som med hele sit væsen signalerer, at han vil mig det godt. En for hvem nåden er flyttet fra hovedet og ned i resten af kroppen. At møde nådefulde mennesker hører absolut med til dagens højdepunkter.” (Jens-Petter Jørgensen, Stærk nok til at være svag)

Aktiv lytning

Et sted at starte er at blive bedre til at lytte til andre. Husk: ”Det er svært at lytte, hvis man selv har munden fuld af ord”

Det lyder enkelt, men alle har sikkert oplevet at det faktisk er rigtig svært. Vi må lære at lytte mere, og tænke mindre på min egen næste, fantastiske historie eller pointe! Giv plads til den anden eller de andre i selskabet! Og nyd *samtalen*.

Til overvejelse og samtale:

1. Repeter fra sidste gang (Oplæg nr. 2) hvilket billede Gud har skabt os til
2. Reflekter over dit eget selvbillede – hvad præges det af?
3. Hvordan præger vores eget selvbillede, vores syn på andre?
4. Hvad er kernen i det kristne menneskesyn? Hvilke grundværdier bygger det på?
5. Reflekter over dine nærmeste relationer. Hvad præger dem? Kan du gøre noget for at øge ”åbenhed og ærlighed”? Hvordan?
6. Hvordan er *din* samtalekultur? Og hvordan er cellegruppens?

4: Mit medmenneske

Læsning

Joh. 15, 9-17 (Kærlighedsbudet)

Joh. 5, 1-9 (Den syge ved Betesda dam)

Elsk hinanden!

Vores holdning til vores medmenneske er af stor betydning. K.E. Løgstrup understreger tydeligt alvoren i ”Den etiske fordring”: ”Med vor blotte holdning til hinanden er vi med til at give hinandens verden dens skikkelse. Hvilken vidde og farve den andens verden får for ham selv er jeg med til at bestemme med min holdning til ham”.

Jesus giver en klar anvisning på hvordan, i Joh. 15, 9-17. Vi skal elske hinanden som han elsker os. Jesus viste den ultimative konsekvens af dette, og opfordrer til ”at sætte sit liv til for sine venner”.

Læg mærke til hvad Jesus siger der sker for to parter, der elsker hinanden som han byder: Deres glæde bliver fuldkommen!

Det er ikke sandsynligt endsige ønskværdigt, at vi oplever denne yderste konsekvens, men Jesu bud understreger, hvilken afgørende betydning vores holdning til andre har. Ikke kun vores venner, men alle vi omgås og møder.

Også her viser Jesus et eksempel til efterfølgelse. Jesus kom forbi et tilfældigt sted i Jerusalem, Betesda dam, og dog måske ikke helt tilfældigt! Jesus så en syg mand blandt mange, mange andre syge og handikappede. Han nøjedes ikke bare med at se ham, men henvendte sig ham og spurgte om han ville være rask. Og manden svarer ”jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig”. Jesus helbreder manden, og vi kan vanskeligt fatte den fuldkomne glæde det har skabt i den syge.

Det er den syges svar, der er udgangspunkt for vores tema i menigheden i 2020. Hvem er *mit* medmenneske?

I kirken og blandt kristne tales der meget om kærlighed. Men det er ikke nok med ord, de må bakkes op af venlige og barmhjertige handlinger. Den indbyrdes kærlighed blandt kristne skal ikke reduceres til en kærlighedens doktrin eller positive og varme følelser overfor hinanden, men udtrykkes ved kærlige ord **og** konkrete hjælpende handlinger. Kirken skal være et barmhjertigt sted, hvor der også er plads til fejlbarlige mennesker. Mennesker, der kæmper med livet, og hvor støtte og hjælp giver ny glæde og fornyet livsmod.

De sårbare og svage

Udover disciplene, som Jesus brugte meget af sin tid på jorden sammen med, er der en anden gruppe, som har en særlig plads i Jesu tjeneste. Jesus havde en særlig forkærlighed for de udstødte, de foragtede og dem som ingen ville være sammen med. Han opsøgte de fattige, de syge, luderne, de forhadte jøder, som arbejdede for besættelsesmagten – romerne, og tiggerne

ved vejsiden. Han satte en ære i at have fællesskab med disse mennesker. Jesus lod disciplene forstå, at de, der ønskede at følge ham, måtte føle et ansvar for at hjælpe de fattige.

Måske synes du som jeg at der er ”noget” der afholder dig fra at kontakte eller tale med sårbare mennesker. For at være ærlig, kan det bedst kaldes berøringsangst, tror jeg. Kender du den følelse?

Netop den følelse opfattes så let af mit medmenneske! Så vi må overveje hvorfor vi har denne følelse, og hvor kommer den fra. Hvad er det, der bremser os i relationen? Måske er det en frygt for at sige noget forkert, eller en frygt for at give noget af mig selv? Under alle omstændigheder kan jeg meget let gå glip af at være et sandt medmenneske, lige netop for én der har brug for ”et menneske”

Vi er som kristne kaldede til at tjene som Jesus tjente, også når det gælder de fattige og nødlidende. Udsatte og foragtede skal have særlig fokus i kristen tjeneste, og barmhjertigheden skal særligt omfatte dem.

Til overvejelse og samtale:

1. Reflekter over din holdning til andre mennesker - i din hverdag. Sæt ansigter og navne på!
2. Diskuter hvad vores holdning til vores medmenneske siger om vores menneskesyn – altså det udlevede menneskesyn.
3. Hvad tænker I om Jesu kobling af næstekærlighed med ”den fuldkomne glæde”?
4. Hvordan kommer vi fra ord til handling?
5. Hvordan viser vi barmhjertighed mod folk vi ikke kender?
6. Hvordan fastholder vi et fokus på de svageste i Odder Frimenighed?

5: Diakoni og socialt ansvar

Læsning

Luk. 19, 1-10 (om Zakæus)

Luk. 10, 25-37 (Lignelsen om den barmhjertige samaritaner)

Ap.G. 6, 1-7 (Valget af de 7 menighedstjenere)

At se næstens behov og handle derefter

Zakæus ville så gerne se Jesus, men kunne ikke fordi ”han var lille af vækst”, som der står i Luk. 19, 3. Skaren har sikkert også gjort deres for at holde ham, som de afskyede, fra at kunne se noget som helst!

Men Jesus ser Zakæus, han ser lige igennem ham og hvad han allermost ønsker sig. Jesus ser ikke på det ydre, og lægger ikke vægt på at være politisk korrekt. Han ser på menneskets hjerte og hvad vi har allermost brug for. Og det Zakæus havde mest brug for var frelsen, at blive et Guds barn (v. 9). Jesus viste samtidig i sine handlinger, at *alle mennesker* har lige værdi. Han havde intet problem i at blive set sammen med, og være gæst hos Zakæus.

Den lovkyndige i Luk. 10 kendte de rigtige svar og kunne citere det dobbelte kærlighedsbud (v. 27). Jesus kendte også ham, og sagde derfor: **Gør** det, så skal du leve. Jesus fortæller dernæst lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Jesus siger fuldstændig klart at det *ikke* handler om at have viden eller position, men om hjerte og handling. Den lovkyndige forstod Jesu pointe, og var således klar til næste skridt: ”Gå hen og gør ligeså!” (v. 37)

Jesus viser os at åndelig visdom og menneskelig indsigt skal følges op af handling. Næstekærlighed skal have fødder at gå på!

I den første menighed kom der mange mennesker med store økonomiske og sociale behov. Det blev nødvendigt at ”organisere sig ud af problemet”, som man nok vil sige i dag. Apostlene indsatte og bad for nogle ”velanskrevne mænd fyldt af ånd og visdom”, som kunne lede og varetage menighedens sociale opgaver. Det er denne del af menighedens liv, vi i dag kalder diakoni.

Diakoniens væsen

I diakonalt arbejde er kærligheden til det andet menneske altid udgangspunktet, og udgangspunktet for handlingen selv og indholdet i handlingen er kærlighed og tjeneste. ”Kærligheden er gensidig, således at nogle gange er det mig, der modtager; og nogle gange er det mig, der giver. Tjenesten er at være opmærksom og (bered)villig til at være aktiv og gøre det, der er kærligt.” (Conny Hjelm, Diakoni for novicer og nørder, 2017. S. 14).

Det er en hel central værdi i diakoni, at ethvert menneske har en indbygget værdi. Derfor skal vi respektere ethvert menneskes værdighed, uanset om den kan være vanskelig at få øje på, eller om vi selv føler os værdige.

Conny Hjelm kalder dette ”den ubetingede menneskelighed”, hvilket betyder at man ikke møder en narkoman, en hjemløs, en psykisk syg eller en ensom, man møder et *menneske*. Diakoni handler altså i udgangspunktet om at finde frem til det, som mennesket har behov for. Det er modtageren, der definerer handlingen, ikke afsenderen (diakonen).

Behovene kan være mangeartede, et glas vand, et rengjort hus, ugentlige samtaler, bøn med og for hinanden. Det kan også være en vandring sammen, der involverer en søgen efter Gud og overgivelse til ham.

Diakoni i praksis

Borgfonden, som også støtter Odder Frimenigheds diakonale arbejde, tog i 2018/19 initiativ til analysen ”Diakoni i praksis”, som blev udført af Dorthe Suell. Analysen omfattede interviews af 18 diakonale indsatser, bl.a. hvordan de arbejder med forkyndelse, broen mellem diakoni og menigheder, frivillighed, organisering og finansiering.

Den fulde rapport kan findes her: <http://www.suellteam.dk/mediafiles/suellteam/diakoni-i-praksis-v2.pdf>

Her et par konklusioner fra rapporten (Læs selv resten!):

- *Kirken skal tage et større socialt ansvar, fordi samfundets problemer også er kirkens problemer.*
- *Velfærdsstaten tager sig af det, som mennesker har fået ret til at blive behandlet for. Men den er ikke forpligtet til mere end det. Derfor er der brug for diakoni. For den ligger ud over det, som man er berettiget til. Samtidig falder flere og flere igennem velfærdssamfundet sikkerhedsnet – maskerne bliver større og større.*
- *Diakoni handler om at komme i øjenhøjde med menneskers virkelighed, forstå hvad der er deres behov og hjælpe dem til at tage ansvar for deres liv.*
- *Diakonien har et udviklingsperspektiv og handler om at hjælpe medmennesket ud af en socialt udsat position.*
- *Der skabes en særlig kultur og stemning, hvor diakoni udføres. Der skabes et inkluderende fællesskab, som nødlidende mennesker føler sig hjemme i, og hvor de føler sig set, hørt og søgt forstået, som de mennesker, de er. De bliver ikke mødt med fordømmelse eller set på som en klient eller en sag.*

Til overvejelse og samtale:

1. Hvad kalder mennesker i Odder, også de svage og sårbare, på i dag?
2. Hvad er kendetegn for en diakon – i bibelsk forstand? Se fx 1. Tim. 3, 8-13
3. Hvad er udfordringen i ”den ubetingede menneskelighed”? Hvordan adskilles menneskets værdi og dets handlinger – og hvordan lykkes I med denne udfordring?
4. Har du en diakonal tjeneste? Hvordan arbejder du i den, og hvad oplever du som udfordrende?
5. Diskutér kirkens sociale ansvar. Hvordan kan kirken være med til at sikre menneskets rettigheder og sociale behov?

Odder Frimenighed har en række diakonale initiativer (Familieven, Nye Netværk, Åben madklub, Odder hjælper Odder, mm). Kender du dem, og vil du høre mere om muligheden for at være med? Kontakt evt. Jonna Nørlund eller Leif Johanson

6: At vandre sammen

Læsning

Efeserbrevet 3, 15-21 (Bøn for menigheden om styrke og indsigt)

Prædikerens bog 4, 9-12 (Hellere to end én)

Paulus' bøn i Efeserbrevet kapitel 3 opsummerer meget af hvad der er formålet med menighedens fællesskab, så vi "får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås".

De foregående emner under overskriften "Kaldet til at være medmenneske", har handlet meget om at vi som individer forstår hvem Gud har skabt os til at være, særligt i relationen til andre mennesker. Og måske synes du som jeg, at der endnu er meget "at fatte", at blive klog på og blive bedre til! Vi er ikke alene om det. Vi har heldigvis det kristne fællesskab, hvor vi kan støtte, udfordre og hjælpe hinanden.

Vi behøver ikke vandre alene, det er tværtimod Guds ønske at vi vandrer sammen.

Det følgende er primært lånt fra Niels Peter Nielsens undervisning om "Medvandring" (Silkeborg Oasekirke))

Hellere to eller flere - end én

I Prædikerens Bog står der meget sigende om samarbejde: Hellere to end én, de får god løn for deres slid. For hvis de falder, kan den ene hjælpe den anden op. To kan bedre overvinde vanskelige forhold og udfordringer. Den, der er alene, tvinges i knæ, men to kan holde stand.

Fællesskab er en del af det kristne kald. Disciplene blev kaldt til at tjene enkeltvis, men når de blev sendt ud i tjeneste, blev de sendt ud mindst 2 og 2 (Luk. 10,1).

Når vi arbejder sammen, får vi simpelthen mere lavet, og der er mulighed for gensidig støtte og opmuntring. Vi bliver ikke nær så trætte og slidte. Desuden er det meget sjovere, når der er nogen at arbejde sammen med.

Det er godt at have nogen at spørge til råds og blive korrigeret af. Det indebærer at vi giver andre lov at tale ind i vores liv. Det er måske ikke altid så let at lytte til andres råd, men det er vigtigt at kunne gøre det.

Vi er velsignede, fordi vi ikke behøver at stå alene i tjenesten. Der er andre, vi kan arbejde sammen med. Vi står sammen med hinanden over tid, og i forskellige livssituationer, livsfaser og tjenester. Det betyder, at vi bedre kan holde ud, når det er svært, og glædes sammen og på hinandens vegne, når tjenesten lykkes. Vi lærer af hinanden og er med til at udfordre og forme hinanden.

Vi er på vej - og sammen må vi opmuntre hinanden og følges ad i vores opgave. Nådegaverne er givet til den enkelte, men for at gaverne kan blive virksomme, skal de deles i menigheden.

Niels Peter Nielsen udtrykker det på denne måde:

- Gode medvandrere er kun brugbare, hvis de er i stand til at føle med mennesker, ligesom Gud gør. Deres opgave er at gøre den medfølelse, de ser i Jesus Kristus, til udgangspunkt for deres møde med verden.
- Medfølelende ledere står midt blandt mennesker uden at lade sig styre af nogen form for gruppepres. Deres medfølelse har hverken noget med distancerende medlidenhed eller begrænsende sympati at gøre.
- Medfølelse opstår, når vi udover at erfare i vores indre, at Gud er Gud, og mennesker er mennesker, også erkender, at vores næste virkelig er vores medmenneske.
- Gennem medfølelse kan vi genkende andres længsel efter kærlighed i vores hjerter og erkende, at verdens ondskab også kommer fra impulser, vi kan erfare i os selv. Gennem medfølelse kan vi genkende vores eget håb om tilgivelse i vores vens øjne - og vores eget had i andres bitre ord.

Til overvejelse og samtale

1. Opsummér hvad der er det særlige og særligt værdifulde i at vandre sammen, og arbejde sammen
 2. Tænk over dine samarbejdsrelationer og hvad der kendetegner dem. Del hvad du sætter pris på
 3. Er du god til at arbejde sammen med andre?
 4. Hvad synes du er det vanskeligste ved at samarbejde (særlig med fokus på samarbejdet i kirken)?
 5. Hvordan bruger du de særlige evner og nådegaver, som Gud har givet dig?
 6. Med udgangspunktet i forløbet om "Mit medmenneske", er der noget du vil ændre i din medvandring og samarbejde med andre?
 7. Er der noget vi som menighed skal ændre eller ændre fokus på, efter jeres mening?
- Send evt. forslag og kommentarer til en af præsterne.

"Giv opmuntring så ofte som muligt; råd en gang imellem; irettesættelse kun, når det er absolut nødvendigt, og fordøm aldrig!"